

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 15ης Ιανουαρίου 2001 *

Στην υπόθεση T-241/00 R,

Azienda Agricola «Le Canne» Srl, με έδρα το Porto Viro (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους G. Carraro και F. Mazzonetto, δικηγόρους Πάδοβας, και τον G. Arendt, δικηγόρο Λουξεμβούργου, τον οποίο όρισε και ως αντίκλητο, 7, Val Sainte-Croix,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους E. de March, νομικό σύμβουλο, και L. Visaggio, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενους από τον A. Dal Ferro, δικηγόρο Vicence, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τον C. Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση με την οποία ζητείται, αφενός, η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων C (2000) 1754,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

της 11ης Ιουλίου 2000, περί μειώσεως της συνδρομής που χορηγήθηκε στην Azienda Agricola «Le Canne» Srl με την απόφαση της Επιτροπής C (90) 1923/99, της 30ής Οκτωβρίου 1990, και, αφετέρου, η λήψη, εφόσον κριθεί αναγκαίο, παντός προσωρινού μέτρου προκειμένου οι καθυστερήσεις καταβολής της επίμαχης συνδρομής να μην έχουν αναπότρεπτες συνέπειες,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Με την απόφαση C (90) 1923/99, της 30ής Οκτωβρίου 1990, η Επιτροπή χορήγησε στην αιτούσα χρηματοδοτική συνδρομή ύψους 1 103 646 181 ιταλικών λιρών (ITL), αντιστοιχούσα στο 40 % των επιλεξιμών δαπανών ύψους 2 759 115 453 ITL, για την πραγματοποίηση έργων εκσυγχρονισμού και διευθετήσεως εγκαταστάσεων ιχθυοκαλλιέργειας (σχέδιο I/16/90). Προβλέφθηκε η εκ μέρους του ιταλικού Δημοσίου καταβολή αναλογικής συνδρομής ανερχομένης στο 30 % των επιλεξιμών δαπανών, ήτοι σε 827 734 635 ITL.
- 2 Στην απόφαση διευκρινιζόταν ότι «το ποσό της συνδρομής που θα καταβάλει πράγματι η Επιτροπή για ορισμένο περαιωθέν σχέδιο εξαρτάται από τη φύση των πραγματοποιηθέντων έργων σε σχέση με τα προβλεφθέντα στο σχέδιο». Στην απόφαση διευκρινιζόταν επίσης ότι, «σύμφωνα με την επισήμανση που περιλαμβάνεται

στο μέρος Β της υποβληθείσας από τον δικαιούχο αιτήσεως για τη χορήγηση συνδρομής, τα προβλεπόμενα έργα δεν μπορούν να τροποποιηθούν ή να μεταβληθούν χωρίς προηγούμενη σύμφωνη γνώμη της εθνικής δημόσιας υπηρεσίας και ενδεχομένως της Επιτροπής. Σημαντικές μεταβολές πραγματοποιηθείσες χωρίς σύμφωνη γνώμη της Επιτροπής μπορούν να έχουν ως συνέπεια τη μείωση ή την κατάργηση της συνδρομής, σε περίπτωση που κριθούν απαράδεκτες από την εθνική δημόσια υπηρεσία ή την Επιτροπή. Σε περίπτωση τροποποιήσεων, η εθνική δημόσια υπηρεσία θα υποδείξει σε κάθε δικαιούχο τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθηθεί».

- 3 Με έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994, το οποίο απηύθυνε στο ιταλικό Υπουργείο Γεωργίας (στο εξής: Υπουργείο) και στην Επιτροπή, η αιτούσα παρατήρησε ότι, λόγω περιστάσεων απολύτως ανεξαρτήτων από τη θέλησή της, οι οποίες προέκυψαν μετά την αποστολή του σχεδίου στο Υπουργείο, είχαν καταστεί αναγκαίες ορισμένες τροποποιήσεις των προβλεφθέντων στο πλαίσιο του σχεδίου I/16/90 έργων. Η αιτούσα διευκρίνισε ότι, λόγω της πεποιθήσεώς της ότι είχε τηρήσει τους τεθέντες στόχους και ότι είχε επιλέξει τις ορθές εναλλακτικές λύσεις, αφενός, και της επιθυμίας της να επιτύχει ταχέως τα σκοπούμενα αποτελέσματα, αφετέρου, λησμόνησε δυστυχώς την υποχρέωση να κοινοποιήσει προηγουμένως στο Υπουργείο τις μεταβολές που πραγματοποιήθηκαν, πράγμα το οποίο αποτελούσε μείζον εμπόδιο για την τακτοποίηση του φακέλου. Πάντως, η αιτούσα είχε τη γνώμη ότι το σχέδιο I/16/90 δεν είχε υποστεί, στο σύνολό του, ουσιώδεις τροποποιήσεις πλην της διαφορετικής θέσεως και μορφολογίας των δεξαμενών εντατικής εκτροφής.
- 4 Επίσης, η αιτούσα δήλωσε ότι μετά την ολοκλήρωση των έργων αντελήφθη ότι δεν είχε τηρήσει την τυπική υποχρέωση της προηγούμενης γνωστοποίησης των τροποποιήσεων και, συγχρόνως, ζήτησε από το Υπουργείο και, ενδεχομένως, από την ίδια την Επιτροπή να προβεί στην τεχνική εξέταση των πραγματοποιηθεισών τροποποιήσεων, προκειμένου να διαπιστώσει την αναγκαιότητά τους καθώς και ότι οι επιλογές στις οποίες είχε προβεί η αιτούσα ήταν αναγκαίες και ενδεδειγμένες. Προς τούτο, η αιτούσα επισήμανε ότι όλες οι εν λόγω τροποποιήσεις είχαν εκτεθεί και είχαν γίνει δεκτές στο πλαίσιο της εγκρίσεως του σχεδίου συμπληρωματικής διευθετήσεως (I/100/94) για το οποίο χορηγήθηκε το ευεργέρτημα της κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής με την απόφαση C (94) 1531/99.
- 5 Το Υπουργείο, αφού προέβη στον έλεγχο της τελικής καταστάσεως των έργων, διαβίβασε στην αιτούσα, στις 3 Ιουνίου 1995, το πιστοποιητικό ελέγχου της τελικής

καταστάσεως των έργων, το οποίο εκδόθηκε στις 24 Μαΐου 1995. Κατά την άποψη του Υπουργείου, η αιτούσα είχε επιφέρει πρόσθετες τροποποιήσεις σε σχέση με εκείνες τις οποίες είχε ήδη επισημάνει η αρμόδια για τα δημόσια έργα υπηρεσία. Το Υπουργείο κατέληγε στο συμπέρασμα ότι η αιτούσα ήταν υποχρεωμένη, σύμφωνα με τις εφαρμοστέες κοινοτικές διατάξεις, να ζητήσει προηγουμένως άδεια για να προβεί στις τροποποιήσεις αυτές.

- 6 Το Υπουργείο μείωσε σε 1 049 556 101 ΙΤΛ το ποσό των επιλεξιμών δαπανών κατά το τελικό στάδιο του σχεδίου. Το Υπουργείο κατέληξε ότι, εν όψει των δαπανών που είχαν ήδη αναγνωριστεί ως επιλέξιμες στο πρώτο στάδιο πραγματοποίησης των έργων, οι οποίες ανέρχονταν σε 857 794 000 ΙΤΛ, το συνολικό ποσό των δαπανών που αναγνωρίζονταν ως επιλέξιμες αντιστοιχούσε σε 1 907 350 101 ΙΤΛ, ήτοι στο 69,13 % περίπου των επιλεξιμών δαπανών που είχε αρχικώς εγκριθεί από την Επιτροπή.
- 7 Με το τελικό ένταλμα πληρωμής που εξέδωσε στις 5 Ιουλίου 1995, η Επιτροπή κατέβαλε στην αιτούσα υπόλοιπο 419 822 440 ΙΤΛ, μειώνοντας έτσι από 1 103 646 181 ΙΤΛ σε 762 940 040 ΙΤΛ το συνολικό ποσό της οφειλομένης κοινοτικής συνδρομής για τα έργα τα οποία το κοινοτικό όργανο θεώρησε, βάσει του πιστοποιητικού ελέγχου, ως σύμφωνα προς το αρχικώς εγκριθέν σχέδιο.
- 8 Απαντώντας στο αίτημα των εθνικών αρχών, η Επιτροπή τούς διαβίβασε τις παρατηρήσεις της με το τηλετύπημα αριθ. 12 497 της 27ης Οκτωβρίου 1995. Το κοινοτικό όργανο θεώρησε ότι από τα διαθέσιμα στοιχεία δεν προέκυπτε η ανάγκη επανεξετάσεως της διαδικασίας που ακολούθησε το Υπουργείο για την τακτοποίηση του σχεδίου I/16/90.
- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Δεκεμβρίου 1995, η αιτούσα άσκησε προσφυγή — με την οποία ζητούσε, αφενός, την ακύρωση του προαναφερθέντος τηλετυπήματος αριθ. 12 497, και, αφετέρου, αποκατάσταση της ζημίας που προέβαλε ότι υπέστη εκ της εκδόσεως αυτής της πράξεως — επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Νοεμβρίου 1997, T-218/95, Le Canne κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-2055).

- 10 Με την απόφασή του της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-10/98 P, Le Canne κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-6831), το Δικαστήριο ακύρωσε την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Le Canne κατά Επιτροπής και αποφάνθηκε ότι το τηλετύπημα της Επιτροπής, της 27ης Οκτωβρίου 1995 είναι άκυρο λόγω μη τηρήσεως της διαδικασίας που προβλέπεται στα άρθρα 44, παράγραφος 1, και 47 του κανονισμού (ΕΟΚ) 4028/86 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με κοινοτικές δράσεις για τη βελτίωση και την προσαρμογή των διαρθρώσεων του τομέα της αλιείας και της υδατοκαλλιέργειας (ΕΕ L 376, σ. 7), και στο άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1116/88 της Επιτροπής, της 20ής Απριλίου 1988, σχετικά με τις λεπτομέρειες εκτέλεσης των αποφάσεων χορήγησης συνδρομών για σχέδια που αφορούν κοινοτικά μέτρα βελτίωσης και αναδιάρθρωσης των δομών του τομέα της αλιείας, της υδατοκαλλιέργειας και διευθέτησης της παράκτιας ζώνης (ΕΕ L 112, σ. 1).
- 11 Προς εκτέλεση της προαναφερθείσας απόφασης του Δικαστηρίου Le Canne κατά Επιτροπής, η Επιτροπή εξέδωσε μια νέα απόφαση, την C (2000) 1754, της 11ης Ιουλίου 2000 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), με την οποία η Επιτροπή περιόρισε κατά 340 706 141 ΙΤL το ανώτατο όριο συνδρομής ύψους 1 103 646 181 ΙΤL που προέβλεπε η προαναφερθείσα απόφαση C (90) 1923/99, της 30ής Οκτωβρίου 1990.
- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Σεπτεμβρίου 2000, η αιτούσα άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ με την οποία ζητεί την ακύρωση της προσβαλλομένης απόφασης.
- 13 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, η αιτούσα υπέβαλε την παρούσα αίτηση με την οποία ζητεί, αφενός, την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης απόφασης και, αφετέρου, τη λήψη, εφόσον κριθεί αναγκαίο, παντός προσωρινού μέτρου προκειμένου οι καθυστερήσεις καταβολής της επίμαχης συνδρομής να μην έχουν αναπότρεπτες συνέπειες. Παράλληλα, η αιτούσα δήλωσε ότι είναι διατεθειμένη να παράσχει ασφάλεια, ιδίως μέσω τραπεζικής εγγυήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου για το ως άνω ποσό και σύμφωνα με τον τρόπο που θα κρίνει ενδεδειγμένο στην προκειμένη περίπτωση το Πρωτοδικείο.

- 14 Στις 27 Σεπτεμβρίου 2000 η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της παρούσας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.
- 15 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις παρατηρήσεις τους στις 24 Οκτωβρίου 2000. Μετά την ακρόαση αυτή ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων αποφάσισε να χορηγήσει στην αιτούσα προθεσμία δύο εβδομάδων, προκειμένου αυτή να καταθέσει νέα έγγραφα, ιδίως τους θεωρημένους ισολογισμούς της αιτούσας των τελευταίων πέντε ετών.
- 16 Στις 6 Νοεμβρίου 2000, η αιτούσα κατέθεσε τους ισολογισμούς της για τα έτη 1995 έως 1999, τα αποσπάσματα του τραπεζικού λογαριασμού καθώς και υπηρεσιακό σημείωμα στο οποίο εμφανίζεται η κατάθεση των εγγράφων.
- 17 Στις 22 Νοεμβρίου 2000 η Επιτροπή κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί των κατατεθέντων από την αιτούσα εγγράφων.

Σκεπτικό

- 18 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 242 ΕΚ και 243 ΕΚ και του άρθρου 4 της απόφασης 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο έχει τη δυνατότητα, αν εκτιμά ότι το επιβάλλουν οι περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τη λήψη των αναγκαίων προσωρινών μέτρων.

- 19 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι οι αιτήσεις οι σχετικές με τη λήψη προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως (*fumus boni iuris*), τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, ώστε να απορρίπτεται μια αίτηση αναστολής εκτελέσεως όταν ελλείπει μία από τις προϋποθέσεις αυτές (διάταξη του προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 1999, T-211/98 R, *Willeme κατά Επιτροπής* (Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-15 και II-57, σκέψη 18).
- 20 Επιβάλλεται, στην προκειμένη περίπτωση, να εξεταστεί η σχετική με την ύπαρξη του επείγοντος προϋπόθεση.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 21 Η αιτούσα υποστηρίζει, επικαλούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 30ής Ιουνίου 1992, C-47/91, *Ιταλία κατά Επιτροπής* (Συλλογή 1992, σ. I-4145), ότι οι καθυστερήσεις στην καταβολή ενισχύσεως ή συνδρομής έχουν πάντοτε αναπότρεπτες συνέπειες για την ενισχυόμενη επιχείρηση.
- 22 Εξάλλου, στην προκειμένη περίπτωση, το γεγονός ότι δεν έχει καταβληθεί για διάστημα που υπερβαίνει τα πέντε έτη το υπόλοιπο της συνδρομής μπορεί να έχει σοβαρές και ανεπανόρθωτες επιπτώσεις επί των συμφερόντων και της χρηματοπιστωτικής καταστάσεως της αιτούσας, η οποία, βέβαιη ότι θα λάβει τη χορηγηθείσα συνδρομή, είχε καταρτίσει τα οικονομικά της σχέδια και παρουσιάζεται, σήμερα, εξασθενημένη.
- 23 Κατά την προφορική διαδικασία η αιτούσα υπογράμμισε ότι υπέστη ζημιές ύψους 2 000 000 000 ΙΤL περίπου, κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων χρήσεων, και ότι, κατά συνέπεια, υποχρεώθηκε, λαμβανομένου υπόψη του ιταλικού αστικού κώδικα, να μειώσει το εταιρικό της κεφάλαιο από 2 963 000 000 ΙΤL σε 961 000 000 ΙΤL. Κατά την αιτούσα, είναι δυνατό να υποστηριχθεί με την ίδια πιθανότητα ότι θα

υποστεί, επίσης, ζημία 1 000 000 000 ΙΤΛ για το τρέχον έτος, ερχόμενη αντιμέτωπη με τον κίνδυνο πτωχεύσεως.

- 24 Βάσει των εγγράφων που προσκόμισε η αιτούσα, οικονομικώς είναι ιδιαίτερα εξασθενημένη. Πράγματι, από της χρήσεως που ακολούθησε εκείνη του 1995, κατά τη διάρκεια της οποίας έπρεπε να καταβληθεί η επίμαχη συνδρομή, ο βραχυπρόθεσμος δανεισμός της αυξήθηκε κατά ποσό το οποίο ήταν κατά προσέγγιση ίσο με την τελευταία δόση της ευρωπαϊκής συνδρομής και της εθνικής συνδρομής, στη συνέχεια δε δεν παρουσίασε μείωση. Τελικώς δηλαδή η αιτούσα στερήθηκε ιδίων χρηματικών πόρων. Είχε μια μακροπρόθεσμη οφειλή ύψους 4 556 002 880 ΙΤΛ έναντι της επιχειρήσεως Giradello SpA, η οποία εκτελεί εργασίες που αποτελούν αντικείμενο της εν λόγω συνδρομής, και, κατά συνέπεια, ήταν σε μεγάλο βαθμό εξαρτημένη, από απόψεως χρηματοπιστωτικής της επιβιώσεως, από την εθνική και κοινοτική συνδρομή. Οποιαδήποτε νέα καθυστέρηση καταβολής αυτών των συνδρομών θα της προκαλούσε τραπεζικά έξοδα που δεν θα μπορούσε να υποφέρει.
- 25 Η αιτούσα υπογραμμίζει ότι από το 1996 και εντεύθεν βρισκόταν διαρκώς στα όρια της τραπεζικής της πιστώσεως λόγω μη καταβολής της επίμαχης συνδρομής και ότι μια οποιαδήποτε οφειλή ή απρόβλεπτα έξοδα θα μπορούσαν οριστικώς να την καταστήσουν αφερέγγυα. Δεν χωρεί αμφιβολία ότι η καταβολή της τελευταίας δόσεως — των 596 000 000 ΙΤΛ, δηλαδή 308 000 ευρώ, κοινοτικής και εθνικής συνδρομής από κοινού — θα εξάλειφε σχεδόν πλήρως την τραπεζική της οφειλή παρέχοντάς της και πάλι τη δυνατότητα να λειτουργήσει.
- 26 Εξάλλου, δεν είναι δυνατόν να αντιταχθεί στη χορήγηση του αιτουμένου προσωρινού μέτρου το ότι η αιτούσα ή, μέσω αυτής, οι μέτοχοί της δήλωσαν ότι μπορούν να παράσχουν εγγύηση παρά τον σημαντικό δανεισμό της επιχειρήσεως. Πράγματι, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 107, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο επιτρέπει την εξάρτηση της εκτελέσεως μιας διατάξεως περί ασφαλιστικών μέτρων από τη σύσταση ασφάλειας εκ μέρους του αιτούντος, η προϋπόθεση που αφορά τη βαρύτητα και το ανεπανόρθωτο της ζημίας δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε ότι — αντιθέτως προς την πλέον πρόσφατη νομολογία του Πρωτοδικείου — το ποσοστό δανεισμού της επιχειρήσεως πρέπει να είναι τέτοιο ώστε να την οδηγεί στην πτώχευση, αλλά ότι το ποσοστό αυτό της παρέχει ακόμη τη δυνατότητα να

προβαίνει σε σύσταση ασφάλειας, αν όχι σε μετρητά, τουλάχιστον διά της προσφυγής σε τραπεζικές πιστώσεις.

- 27 Η αιτούσα διευκρίνισε σχετικώς ότι η πρότασή της να συστήσει ασφάλεια, ιδίως μέσω τραπεζικής εγγυήσεως, συνεπάγεται τη σύσταση τραπεζικής αντεγγυήσεως εκ μέρους των μελών της.
- 28 Η αιτούσα καταλήγει ότι, κατά συνέπεια, πληρούνται στην προκειμένη υπόθεση η προϋπόθεση του επείγοντος.
- 29 Η Επιτροπή παρατηρεί, προκαταρκτικώς, ότι τα ποσά που κατέβαλε το ιταλικό Δημόσιο προκύπτουν άμεσα από απόφασή του και όχι από απόφαση της Επιτροπής και ότι, κατά συνέπεια, κρίσιμο για την παρούσα υπόθεση είναι μόνο το τμήμα της επίμαχης συνδρομής που θα μπορούσε η Επιτροπή να καταβάλει στην αιτούσα βάσει του ανώτατου ποσού που προβλέπει η απόφαση περί χορηγήσεως της ενισχύσεως, δηλαδή του ποσού των 340 706 141 ΙΤΛ.
- 30 Υποστηρίζει ότι η ενδεχόμενη αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν συνεπάγεται για την Επιτροπή την υποχρέωση καταβολής στην αιτούσα του συνόλου του ανώτατου ορίου συνδρομής που προβλέπει η εν λόγω απόφαση, δεδομένου ότι, ουσιαστικώς, η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστά αρνητική απόφαση. Επομένως, η αναστολή εκτελέσεώς της δεν μπορεί να συνεπάγεται διασφάλιση των συνεπειών που η αιτούσα ελπίζει.
- 31 Όσον αφορά τα προσκομισθέντα από την αιτούσα έγγραφα, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι εξ αυτών δεν αποδεικνύεται ότι η μη καταβολή της αρχικώς προβλεφθείσας κοινοτικής συνδρομής θα είχε ως συνέπεια να καταστήσει την αιτούσα αφερέγγυα. Υπογραμμίζει σχετικώς ότι η αιτούσα δεν προσκόμισε κανένα λογιστικό έγγραφο, θεωρημένο από ανεξάρτητο ελεγκτή, που να βεβαιώνει ότι επίκειται η δημιουργία μιας τέτοιας καταστάσεως.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 32 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής αποφάσεως προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος ζητεί το προσωρινό μέτρο. Στον διάδικο αυτό εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης, χωρίς να υποστεί μια τέτοια ζημία (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 36, και της 20ής Ιουλίου 2000, T-169/00 R, Esedra κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2951, σκέψη 43, και του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 14).
- 33 Όσον αφορά τις συνέπειες από την καθυστέρηση καταβολής του υπολοίπου της συνδρομής, πρέπει να τονιστεί ότι η προσβολή των δικαιωμάτων όσων θεωρούνται ότι ωφελήθηκαν από μια χρηματοοικονομική συνδρομή είναι συμφυής προς οποιαδήποτε απόφαση της Επιτροπής που επιβάλλει τη μείωση και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά, καθαυτή, σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, ανεξαρτήτως της ιδιαίτερης εκτιμήσεως του σοβαρού και ανεπανόρθωτου χαρακτήρα της προβαλλομένης προσβολής σε κάθε υπό εξέταση περίπτωση (βλ., σχετικώς, την προαναφερθείσα απόφαση Ελλάς κατά Επιτροπής, σκέψη 21).
- 34 Μολονότι είναι ακριβές ότι, για την απόδειξη υπάρξεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας, δεν απαιτείται να αποδεικνύεται η επέλευση της ζημίας με απόλυτη βεβαιότητα και αρκεί να πιθανολογείται επαρκώς, παρ' όλ' αυτά ο αιτών υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η πιθανολόγηση της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου, της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επι-

τροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67, και Ελλάς κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 15].

- 35 Επιβάλλεται σχετικώς η διαπίστωση, όπως το υπογράμμισε επίσης η Επιτροπή, ότι η αιτούσα δεν προσκόμισε κανένα έγγραφο συντεταγμένο από ανεξάρτητο πραγματογνώμονα από το οποίο να προκύπτει ότι βρίσκεται σε κατάσταση δυνάμενη να θέσει σε κίνδυνο την επιβίωσή της. Όσον αφορά το περιεχόμενο των προσκομισθέντων από την αιτούσα εγγράφων, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι δεν θεμελιώνουν το ενδεχόμενο μιας σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας. Πράγματι, από τους ισολογισμούς της αιτούσας της 31ης Δεκεμβρίου 1998 και της 31ης Δεκεμβρίου 1999 προκύπτει ότι η συνολική της οφειλή ανερχόταν, αντιστοίχως, σε 5 149 440 982 ΙΤΛ και σε 5 446 735 091 ΙΤΛ. Σημαντικό μέρος αυτής της οφειλής, δηλαδή 4 624 282 800 ΙΤΛ στις 31 Δεκεμβρίου 1999, δηλαδή το 85 %, αποτελείται από οφειλές της αιτούσας έναντι των μετόχων της. Το ποσοστό αυτό δεν μεταβάλλεται σε σχέση με τα αριθμητικά στοιχεία που αφορούν την 31η Δεκεμβρίου 1998. Στο στοιχείο αυτό πρέπει να προστεθεί ότι το πλέον πρόσφατο ποσό που αφορά την καθαρή περιουσιακή κατάσταση της αιτούσας, δηλαδή το ποσό των 980 914 052 ΙΤΛ, που ανάγεται στην 31η Δεκεμβρίου 1999, αποδεικνύει ότι το ποσό αυτό είναι υψηλότερο των οφειλών της αιτούσας έναντι των μη μετόχων της πιστωτών της, που ανέρχεται σε 822 452 291 ΙΤΛ, δηλαδή προς τις βραχυπρόθεσμες οφειλές της, έστω και αν ληφθεί υπόψη το ποσό που προβάλλει η αιτούσα, δηλαδή το ποσό των 890 732 211 ΙΤΛ, αντί εκείνου που προκύπτει από τον ισολογισμό της 31ης Δεκεμβρίου 1999, δηλαδή το ποσό των 256 483 981 ΙΤΛ.
- 36 Εξάλλου, η αιτούσα περιορίζεται να υποστηρίξει ότι οποιαδήποτε απρόβλεπτη δαπάνη μπορεί αναπότρεπτα να έχει ως συνέπεια την αφερεγγυότητά της. Κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, η αιτούσα παρατήρησε ότι αν τα αποτελέσματα χρήσεως για το έτος 2000 είναι ίσα προς εκείνα των δύο τελευταίων ετών, κατά τη διάρκεια των οποίων υπέστη ζημία 1 000 000 000 ΙΤΛ ετησίως, θα περιέλθει σε κατάσταση πτωχεύσεως.
- 37 Υπό τις περιστάσεις αυτές επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτούσα δεν μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη κινδύνου σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας από τη μείωση της εν λόγω χρηματοοικονομικής συνδρομής. Πράγματι, ο κίνδυνος που προβάλλει είναι καθαρά υποθετικός και στηρίζεται στην επέλευση μελλοντικών και αβεβαίων γεγονότων (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1994, T-239/94 R, EISA κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-703, σκέψη 20, και της 2ας

Δεκεμβρίου 1994, T-322/94 R, Union Carbide κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1159, σκέψη 31).

- 38 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθούν οι πληροφορίες που παρέσχε η αιτούσα, ιδίως κατά την προφορική διαδικασία, σχετικά με τους μετόχους της. Από τα στοιχεία αυτά προκύπτει ότι η αιτούσα είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης, η διαχείριση της οποίας γίνεται επί οικογενειακής βάσεως. Μέτοχοί της είναι ο Gino Giradello, ο οποίος κατέχει το 50 % του εταιρικού κεφαλαίου, και η κατασκευαστική επιχείρηση Società Giradello SpA, η οποία κατέχει το υπόλοιπο 50 % του εταιρικού κεφαλαίου και στην οποία ο Franco Giradello είναι ο μοναδικός διαχειριστής. Η δεύτερη αυτή επιχείρηση ανήκει στην ίδια οικογένεια. Επομένως, η αιτούσα ανήκει πλήρως στην οικογένεια Giradello, η οποία είναι, επίσης, ο κύριος πιστωτής της, όπως προκύπτει από τη σκέψη 35.
- 39 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, στο πλαίσιο της εξετάσεως της οικονομικής βιωσιμότητας της ενάγουσας, η εκτίμηση της πραγματικής της καταστάσεως μπορεί, ιδίως, να γίνει λαμβανομένων υπόψη των χαρακτηριστικών του ομίλου στον οποίο ανήκει ως εκ της μετοχικής της διαρθρώσεως [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 7ης Μαρτίου 1995, C-12/95 P, Transacciones Marítimas κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-467, σκέψη 12· του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 4ης Ιουνίου 1996, T-18/96 R, SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-407, σκέψη 35· της 10ης Δεκεμβρίου 1997, T-260/97 R, Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-2357, σκέψη 50· του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Απριλίου 1998, C-43/98 P(R), Camar κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-1815, σκέψη 36, και του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-13/99 R, Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-1961, σκέψη 155, επιβεβαιωθείσα με τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health κ.λπ. κατά Επιτροπής κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-8343, σκέψη 67].
- 40 Η μέθοδος αυτή στηρίζεται στην άποψη ότι τα αντικειμενικά συμφέροντα της οικείας επιχειρήσεως δεν έχουν αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με εκείνα των προσώπων, φυσικών ή νομικών, τα οποία την ελέγχουν και ότι, συνεπώς, ο σοβαρός και ανεπανόρθωτος χαρακτήρας της προβαλλομένης ζημίας πρέπει να εκτιμηθεί στο επίπεδο του ομίλου που συνιστούν τα πρόσωπα αυτά. Αυτή η σύμπτωση συμφερόντων δικαιολογεί, ιδιαιτέρως, γιατί το συμφέρον της συγκεκριμένης επιχειρήσεως για επιβίωση δεν εξετάζεται ανεξαρτήτως του συμφέροντος εκείνων που την ελέγχουν για την εξασφάλιση της επιβιώσεώς της.

- 41 Συνεπώς, όπως η ζημία μιας ενώσεως επιχειρήσεων μπορεί να εκτιμηθεί λαμβανομένης υπόψη της οικονομικής καταστάσεως των μελών της, όταν τα αντικειμενικά συμφέροντα αυτής της ενώσεως δεν έχουν αυτοτελή χαρακτήρα σε σχέση με εκείνα των επιχειρήσεων που είναι μέλη της [βλ. διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1996, C-268/96 P(R), SCK και FNK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-4971, σκέψεις 35 έως 38], πρέπει στην προκειμένη περίπτωση να ληφθεί υπόψη η οικονομική κατάσταση των μετόχων της αιτούσας.
- 42 Το γεγονός ότι στην προκειμένη περίπτωση το πρόσωπο το οποίο κατέχει το 50 % του μετοχικού κεφαλαίου της αιτούσας είναι φυσικό πρόσωπο το οποίο, αυτό καθαυτό, δεν συνιστά επιχείρηση στερείται σημασίας (βλ. προαναφερθείσα διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου, HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 64).
- 43 Στην προκειμένη περίπτωση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτούσα δεν προσκόμισε το παραμικρό στοιχείο σχετικά με την οικονομική κατάσταση των μετόχων της, βάσει του οποίου θα μπορούσε συγκεκριμένα να εκτιμηθεί αν διαθέτουν τους απαιτούμενους πόρους προς διασφάλιση των συμφερόντων της. Αντιθέτως, από τις πληροφορίες που περιέχονται στο δικόγραφο με το οποίο κατέθεσε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και από τις πληροφορίες που παρέσχε η αιτούσα κατά την προφορική διαδικασία (βλ. ανωτέρω σκέψεις 13 και 27), προκύπτει ότι οι κύριοι της αιτούσας επιχειρήσεως είναι σε θέση να συστήσουν ενδεχομένως τραπεζική αντεγγύηση.
- 44 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτούσα δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι, ελλείψει των αιτουμένων προσωρινών μέτρων, θα υφίστατο σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία.
- 45 Συνεπώς, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν συντρέχουν οι λοιπές προϋποθέσεις χορηγήσεως αναστολής εκτελέσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 15 Ιανουαρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf